

פעולות צדיק

על שם מהרי"ץ זצוק"ל - גאון רבני תימן ותפארתם

בית הוראה • בית מדרש וכולל אברכים • בית כנסת • כנסים עצרות ושיעורים • ארגון בני הישיבות • מכון להוצאת ספרים
רח' קושניר 5 בני ברק • טלפון רב-קווי: 1599-500-404 • דוא"ל: ptz@netvision.net.il

מפעולות צדיק

בית הוראה

היות ורבים פונים מידי יום ביומו בשאלות הלכה למעשה למו"ר, צוות רבני בית ההוראה: הרה"ג **משה רצאבי**, הרה"ג **אבינועם ירב**, הרה"ג **מאיר לוי**, הרה"ג **שמריהו יונה**, הרה"ג **עמנואל בשארי** והרה"ג **רון אל אהרון** שליט"א. הוסמכו ע"י מו"ר לענות לציבור השואלים בזמנים שונים במשך היום והלילה על מנת לתת מענה מידי לציבור הרחב. לזמני מענה והתקשרות נא צלצלו למספר 1599-500-404 שלוחה מספר 2.

קמחא דפסחא תשס"ז

בשבח והודיה לקב"ה על שזכינו זו השנה הרביעית לחלק קמחא דפסחא למשפחות בני תורה וברוכות ילדים, למרות הקשיים למעלה ממאתים משפחות קיבלו מצות וצרכי החג. ובהזדמנות זו אנו מודים לכל אלו שנענו לקריאתנו ותמכו ביד רחבה, יה"ר שחפץ ה' בידם יצלח ויזכו תמיד להיות מן הנותנים, והי"ת ימלא כל משאלותם לטובה אכ"ר. ברוכים תהיו הרב יאיר תאם, האחראי.

ספרי קודש לבית המדרש

דרוש לביהמ"ד פעולות צדיק ספרי קודש נוספים להרחיב את אוצר הספרים המעוניין לתרום יפנה לטלפון: 03-6775038 ניתן להנציח לע"נ לרפואה, להצלחה וכו'.

מבצע!

סט דיסקים "ויאמר יצחק" [הכולל 60 שיעורים] ובו שיעורים ודרשות מאת מו"ר שליט"א בנושאים שונים ומגוונים, בפורמט mp3 במחיר 20 ₪ להשיג במשרד המכון.

קריאת קודש

אודות שירי עגבים רח"ל בחתונות ראה עמוד 6

<<<

טעמו וראו כי טוב ה'

מאז ומתמיד עמד החינוך לחיי תורה ומצוות בראש מעייני אבותינו, ורבותינו הדגולים במקומות רבים בכתב ובעל-פה, אף ליבנו והעמיקו בסוגיא חשובה זו ויסדו בה יסודות גדולים, המאירים את הדרך הישרה לחינוך לחיי תורה ומצוות, מתוך גישה שעלינו לדאוג להנחיל את התורה וקיומה גם לדורות שאחרינו ואף להחזיק להם טובה על כך, כדברי מדרש הגדול בפרשת האזינו (עמוד תשל"ז).

לאחרונה, בהילולת גאון עוזינו מהרי"ץ זלה"ה, שמענו מהגאון רבי עזריה בסיס שליט"א ביאור מהי התשובה לבן החכם "אין מפטירין אחר הפסח אפיקומין". בפשטות ר"ל שיש ללמדו את כל הלכות הפסח עד "אין מפטירין וכו' " שהיא מההלכות האחרונות שבפסח. (כמש"כ בעץ חיים ח"ב דף ט"ו ע"א, ובפרי עץ חיים אות קס"ט הוסיף מו"ר שליט"א שכן פירש במדרש הביאור). אך טמון כאן עוד יסוד חשוב בחינוך. בבואינו לחנך את ילדינו ללימוד תורה ומצוות עלינו להשכיל להחזיר בהם גם **אהבת תורה**, להטעימם טעם מתוק שישאר בפהם כל ימי חייהם, ולזה כיוונו חז"ל באמרם "אין מפטירין אחר הפסח אפיקומין" כלומר ששיעור הלימוד שמלמדים אותו הוא שישאר בפיו טעם מתוק כמו האפיקומן [שפירושו מיני מתיקה, ע"ח שם ע"ב] בבחינת "טעמו וראו כי טוב השם".

דוגמא מעשית להאהיב עליהם שמירת תורה ומצוות, נלמד ממה שרואים שהתורה רמזה תשובת הבן הרשע "בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים", ודייקו רז"ל "לוי" ולא לו ואילו היה שם לא היה נגאל בן שאינו יודע לשאל (שמות י"ג ח' ע"ש בפירושו רש"י). הטעם לכך, אומר מהרי"ץ שבעצם גם הוא הבן שאינו יודע לשאל לא היה ראוי ליגאל, שהרי הקב"ה לא עשה נסים אלא בשביל ה**צדיקים שיודעים את התורה**, ומכל מקום הוא זכה ליגאל כיון שאין בו דעות כוזבות. וסיים מהרי"ץ, שבאו להעיר לנו, המחנכים, לחנך את בנינו שרק על ידי שיתחזק לעסוק בתורה יום יום וידקדק בשמירת המצוות בתמימות **יזכה להיות מאותם שהקב"ה משנה הטבעים להצלחתם וגאולתם**.

ונסיים במעשה רב. בשנה שעברה נוכחתי בברית מילה בבית שמש, בה נתכבד מו"ר עטרת ראשינו בסנדקאות, ויקרא שם הילד בישראל חיים הי"ו. בשעת הסעודת מצוה פנה בנו הקטן של מו"ר אליו בשאלה "מה שם התינוק?" והשיב לו "חיים". ומיד הוסיף בחבה "כדי שילמד הרבה תורה, ויהיו לו חיים טובים ומאושרים!!" יהי רצון שהשם ב"ה יסייענו על מעשה רצונו.

יה"ר שדברים אלו יהיו לזכרו של זקני רב פעלים גם בשדה החינוך הרה"ג רבי **אהרן גמיל** זלה"ה שזכה לייסד את ביה"ס בית יעקב בפרדס חנה ולרוות נחת דקדושה מכל צאצאיו, תנצב"ה.

מאת הרב אלמוג שלמה אכלופי

פסקי הלכה כלליים בדיני שמיטה לפי מנהגיו ושיטתיו

מתוך קונטרס **עצי עולה** מאת מו"ר הגאון רבי **יצחק רצאבי** שליט"א

מוטל על כל אחד ללמוד וללמד לשמור ולעשות כל דיני השמיטה, שאם לא יקבע לימודו בהם מאין ידע, מה-גם שאינם שכיחים זולתי אחת לשבע שנים, ובפרט רבה העזובה וגדלה חסרון הידיעה מחמת שלא היתה מצות השביעית נוהגת בחו"ל על כן המון העם נרפים הם נרפים ממצוה זו. ועל ראשי עם-קודש די בכל אתר ואתר לעוררם ולזרזם, ולא עוד אלא שבקיומה תלויה גאולתנו ופדות נפשנו ושיבתנו על הארץ לבטח כנודע.

צריך להיזהר בזמנינו שלא יכנסו לאזנים היתרים מפוקפקים אלא ישמרו המצוה כדת וכהלכה, מה רב טוב צפון להם ומאיתו יתברך ישאו ברכה.

וכגון דא צריך לאודועי דאגן בדין נקיטין בכל ענייני השמיטה כהוראותיו של-רבינו הרמב"ם הן לחומרא הן לקולא, מאחר שמרן השלחן ערוך לא גילה דעתו בהם, ואין לנו מסורת ומנהגים מקובלים בשום כלל או פרט מפרטיהם. וממילא ראוי לקבוע לימוד הלכות אלו בחיבורו ראש

וראשון, מה גם שהוא ראש מ'דברים ב'כל מ'קום. לפי זה **צריך להחמיר** כשיטתו של-רבינו זיע"א **באיסור ספיחין בכל הירקות שנלקטו אחרי ראש השנה**, גם אם לא הוסיפו לגדול כלל בשביעית (עיין להקל). וכן **שהביעור הוא שריפה ואיבוד, ולא סגי בהפקר**. מאידך **בקדושת שביעית אפשר להקל שאינה נוהגת בגידולי גויים** כהכרעת מרן הב"י בתשובותיו, וכמבואר בברכי יוסף ושאר אחרונים, וכן **בעניין אוצר בית דין יש להתיר**. ובעזרתו יתברך נרחיב בל"נ בעניינים אלו כשירחיב לנו ה'.

נא לשמור על קדושת הגליון, ולהקפיד לחלקו לאחר התפילה

המעוניינים לתרום להוצאת העלון לע"נ או להצלחה וכו', יפנו לטלפון: 02-6420535

אם רשאי ש"צ להתחיל אמירת הקדיש תוך כדי הליכה לתיבה

שאלה: ראיתי בבתי-כנסיות מסויימים של-בני קהילותינו, שישנם כמה אנשים הרגילים להתחיל באמירת הקדיש יתגדל ויתקדש וכו' כבר בעת הילוכם ממקום מושבם לתיבה, האם יש סמך לכך. והאם כך נהגו גם בתימן. והאם יש חילוק בין קדיש של-תפילה לקדיש יתום:

י"מיל ירושלם

תשובה: לעני"ד לא-נכון לעשות כן, כי תוך כדי הליכה אינו דרך כבוד כלפי מעלה, וגם טרוד מלכוון דעתו למה שהוא מוציא מפיו. וכן אמנם רבים בקהילותינו מקפידים בזה, ובפרט במקומות שהם בני-תורה, הן בתימן והן בזמנינו כאן בא"י. והכי נמי דייק לשון רבינו הרמב"ם ריש פרק ט' מתפילה, בשחר כל העם יושבים ושליח-ציבור יורד לפני התיבה ועומד באמצע העם, ומתחיל ואומר קדיש וכו' ע"כ, הרי שאינו מתחיל עד שהגיע ועמד לפני התיבה. הגם כי מאידך לא שמענו ולא ראינו מי שמחה ביד הנוהגים כן הן בתימן והן כאן, דהיינו שמתחילים יתגדל ויתקדש וכו' תוך כדי הליכתם לתיבה. או אומרים במקומם יתגדל ויתקדש שמה רבא, ולאחר מכן ממשיכים לומר תוך כדי הליכה, וישנם אף יודעי-ספר העושים כן, באין פוצה-פה ומצפצף. וזה לאו דוקא בקדיש, אלא אף בעניינים דומים לזה:

ונראה כי טעמם שהם ממחרים בכך, מפני שחוששים מלהטריח את הציבור להמתין בשתיקה, כדרך שמצינו בדוכתי טובא שחששו חז"ל לכך בשי"ס ובפוסקים. וכך אמנם שמעתי מתלמידי-חכמים שמזו הסיבה עושים אותם אנשים כן. ומצד הכוונה, יש ללמד עליהם זכות דסבירא להו שאין איסור בכך אלא באמירת ברכות, אי נמי דוקא בדאורייתא כגון קרית-שמע וברכת-המזון כנזכר בשולחן ערוך סימן ס"ד סעיף ז' וסימן קפ"ג סעיף י"ב, וכבר הארכתי בס"ד בבירור שיטות האחרונים בזה, בתשובתי לעיל חלק ב' סימן ר"ח אות ה', וסימן רס"ט. אי נמי סבירא להו שהליכה לתיבה, אינה דבר הטורד ומסיה את דעתו, כיון שהאדם מכיר ורגיל בדרך זו, דומיא שרגילים לקפל רצועות התפילין בזמן אמירת פרשת ציצית (שהיא מדרבנן לכולי עלמא) שבקרית-שמע ערבית מוצאי תעניות, במקומות שנוהגים לחלצן כשמגיעים לכימי השמים על הארץ, ולא אחרי מנחה (ועיין מ"ש בס"ד בשולחן ערוך המקוצר אורח-חיים הלכות תענית ציבור סימן ק"ב סוף סעיף י'), ומאי אית לך למימר, אלא כיון שקיפול תפילין הוא דבר ההווה ורגיל בכל יום ויום אין הדבר טורדא, והעדיפו זאת כדי שלא להשאיר את התפילין בלתי מקופלות, שאינו דרך כבוד (עיין בן איש חי שנה א' חיי-שרה סעיף י"ט), וכיוצא בזה בנדון דידן משום דאיכא טורח ציבור להמתין בשתיקה. אבל מסתברא שאין לחוש בכך לטורח ציבור, הואיל ואינו אלא זמן קצר. ועיין בתשובתי שם סימן כ"ט אות ב' בשם שו"ת נשמת כל חי, כמה הוא שיעור טורח ציבור. ואם אפשר, יקדים ללכת ולעמוד לפני התיבה קודם סיום העניין, כדי שיוכל להתחיל מיד בלי שום עיכוב: **ויש** קצת אנשים העומדים במקומם כשהם מתחילים לומר קדיש, וכשהציבור עונים אמין יהא שמה רבא אז הם הולכים לתיבה. ולעני"ד לא הרויחו בזה, כי הלא גם הם צריכים לענות עם הציבור יהא שמה רבא בכוונה, ואדרבה נמצא שהפסידו את העיקר. אלא אם-כן במקומות שאין השליח-ציבור מסיים יחד עם הציבור לעלם ולעלמי עלמא, אלא אומר זאת בקול-רם אחרים שהם מסיימים (ועיין מ"ש בס"ד בשולחן ערוך המקוצר הלכות קדיש סימן י"ג סעיף ו') שאז יש לו שהות קצת בנתיים ללכת בלא לומר כלום, ועי"ע שו"ת החיים והשלום ס"י ל"ב לעניין המנחים תפילין אם חולצין אותן בעת הקדיש:

למדנו כי אעפ"י שאין איסור להתחיל באמירת הקדיש תוך כדי הליכה, מכל-מקום אינו הגון. ואין שום חילוק בין קדיש יתום, לבין קדיש של-תפילה, או איזה עניין שיהיה:

תשובה מאת מו"ר הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

מדברי הגאון רבי עזריה בסיס שליט"א

שנאמרו בהילולת מהרי"ץ זצוק"ל כ"ח ניסן ה'תשס"ז ראש העין
אנחנו מתיחדים עם זכרו של מורינו הגדול, מהרי"ץ זיע"א, שממנו יתד, ממנו פינה בכל מקצועות התורה. הן פשט, הן רמוז, דרש, קבלה, הלכה, כל התחומים, כולנו תלמידיו, מתוך ספריו הנודעים עץ חיים, שו"ת פעולת צדיק, שערי קדושה, שערי טהרה, זבח תודה וכו'. למן הרבנים ועד זקנה ושיבה, ואפילו תינוקות של בית רבן, המארי מלמד אותם, תמיד עפ"י דברי מהרי"ץ, חלק הדקדוק. כתיבת ס"ית ע"פ המסורת, מושתת ע"פ הכרעותיו, כמה מהרי"ץ השקיע בכל דבר ודבר, זה לא בחינם. **מורי** ורבותי, מהרי"ץ יגע יגיעה עצומה, למד ולימד, מתוך עמל, מתוך עוני לפי התנאים של אז. **חיבוריו** שרצה שידיפסו אותם בחו"ל, בהודו או באיזה מקום בהולנד, לקח לו שמונה שנים ובינתיים אבדו, והיה צריך להעתיק אותם מחדש. כיום בתנאים של זמנינו שבי"ה כל אחד יכול להדפיס ומדפיסים, אשריהם ישראל.

אנחנו שמחים על כל ספר חדש שתי"ח ואברכים מוציאים לאור, כמה זה חשוב, כל אדם יש לו חלק בתורה. בודאי מה שהשאינו לנו ברכה מורינו מהרי"ץ, בכל הספרים שחיבר, זה הכל היה בכת"י. ואילו היה הדפוס באותו הזמן מצוי כמו היום, בודאי ובודאי שהיה מעניק לנו מתורתו הרחבה ביתר שאת וביתר עוז.

ואכן זכה ידידנו הרה"ג יצחק רצאבי שליט"א להרחיב ולהתעמק בתורתו של מהרי"ץ ובי"ה הרבה תי"ח היום עוסקים בכך, כתוצאה מתורת מהרי"ץ שעוררו אותה. מתעמקים, מתפלפלים בדברי גאון עוזינו ותפארתנו מהרי"ץ, לבאר לברר, ליישב את דעתו, ואם לפעמים יש סתירות וקושיות שהן, ובודאי יש לישא וליתן, ויצא מכל זה לימוד תורה, הגדלת תורה והאדרתה.

בתוך עמי אנוכי יושבת, והנני רואה שישנם כאלה (אני אומר בזהירות) לא מתיחסים בכבוד הראוי לדברי מהרי"ץ, בכל מיני היבטים. הוא הוסיף פה, הוא הוסיף שם, הוא עשה ככה, וכו'. צריכים אנתנו לדעת כי מהרי"ץ היה אחד ומיוחד מהגדולים, שהטביע חותמו וכתב את תורתו, אחרי שקלא וטריא בעומק העיון, אחרי חיפוש בדברי הפוסקים, ומי כמוהו מודה על האמת. ערכנו את הסדר כל אחד ואחד בביתו, והנה מהרי"ץ כתב בתחלה מהדורא קמא, עפ"י המנהגים שהתחדשו עפ"י מנהג מרן, וישנם הרבה הבדלים, כידוע לרבותי. אבל אח"כ כאשר העמיק וראה שהמנהג הקדום הוא לא היה כך, חזר למנהג נע"י אגדתא דפסחא פרי עץ חיים ס"ק כ"ד דף קכ"ה שם ביארתי בס"ד שהמנהג הקדום לא בטל בזמנו, רק התחיל להשתנות ע"י מקצת אנשי עיר, ומהרי"ץ גם הוא סבר כן מתחילה שצריך לשנות, ואח"כ חזר בו, יבי"ן ומי שישתכל בפירושו "עץ חיים" כמה הוא מבקש מחילה מהקב"ה שיתקן את עוותו, ומחלה פני כל קורא שיש לו את מהדורא קמא שיתקנו כפי המהדורא בתרא, מודים דרבנן היינו

מפעולות צדיק

שבת נופש ב"ד בנימין"

שבת פרשת אחרי-מות וקדושים

התעלות רוחנית ואחדות אמיתית אפפה את עשרות משתתפי שבת נופש ביד בנימין בפרשת אחרי מות - קדושים יחד עם מו"ר שליט"א "משפחת פעולת צדיק" אברכים ובני תורה מכל רחבי הארץ, רגעים מרגשים עברו על הציבור בזמן תפילות שבת יחד בלב אחד ובקול אחד. סעודות שבת היו לתפארה ולדרך ארץ. שירי שבת הושרו בנעימה ודברי תורה ושיחות חיזוק נשמעו מאת מו"ר ויתר הרבנים שהשתתפו בשבת זו. נופך גדול נוסף בהשתתפות מנכ"ל פעולת צדיק הרה"ג **עמנואל בשארי**, ר' **ברק צברי** ועו"ד **שמעון אשואל** נר"ו.

בעת אמירת שיר השירים

לאחר סעודת שבת נתן מו"ר שיחת מוסר לילדים החביבים, ואחר הצהרים מסר שיעור עיוני בעניין 'אשרי מי שחושדים בו ואין בו'. כמו כן הרבנית רצאבי תליט"א מסרה שיעור לנשים, שהוסיף חיזוק רב. **אנשי** הקהילה במושב וכן תלמידי הישיבה השתתפו בשיעורים ובתפילות ואף בשירה ושתו בצמאה את דברי מו"ר.

יישר כח גדול לידידנו ר' **דקל ענקי** ונו"ב ה"י אשר דאגו לכל פרט קטן כגדול כדי שכל הציבור כולל הילדים יהנו. ה' ישלח ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם ומכל צרה יצילם.

הבדלה במוצאי שבת

ברכת יישר כח לכל המסייעים להחזקת כולל וארגון פעולת צדיק אשר הינם שותפים בבנין וביסוס הקהילה בע"ה. מי יתן שנזכה לעוד שבתות מעין עולם הבא, כדוגמת שבת זו. שבתות שיחרתו על ליבנו, שלא במהרה ישכחו, אם בכלל.

חדש! שידוכים תימנים

לשומרי תורה ומצוות בהמלצת הגר"י רצאבי שליט"א
לפרטים והרשמה טלפון: 02-6420535
דוא"ל: temanim@gmail.com

מפעולות צדיק

כנס הילולת מהרי"ץ במלאת 202 שנה
לפטירתו – ראש העין

כמידי שנה בשנה מתקיימת הילולת גאון עוזינו מהרי"ץ זצוק"ל במקומות שונים ברחבי הארץ,

הפעם התקיימה בעיר ראש העין. כארבע מאות איש גדשו את אולם בית הכנסת ושתו בצמא את דברי הרבנים הגאונים שליט"א: הגאון רבי פינחס קורח, הגאון רבי עזריה בסיס מרא דאתרא [ראה דבריו בעמ' 2] מו"ר הגאון רבי יצחק רצאבי, הגאון רבי אברהם שמן והרה"ג עמית מגד.

מו"ר ענה לשאלות הרבות של הציבור, אוריה של רוממות הרוח ואהבת תורה היה במעמד, מה שלא היה הרבה שנים בעיר. הערב הונחה ע"י הרה"ג אלמוג שלמה שליט"א בטוב טעם ודעת. יישר כח לרב בית הכנסת הרה"ג עמית מגד, ר' יחיאל חלה וועד בית הכנסת. זכות הרבים ומהרי"ץ תעמוד להם, אמן.

ביקור אצל הגר"ש אורבך שליט"א בירושלם

שיעור בישיבת חזון עובדיה בירושלם

שבחייהו:

בכל שטחי החיים, הוא היה אב הציבור כולו. שם לב גם לאלמנה, לילד הקטן, לכל דבר. ויש שהיה צריך לדבר בלשון חריפה, וכל מי שמתמצא בדברי מהרי"ץ בשו"ת פ"צ יודע שהרבה אתגרים היה לו, הרבה עניינים, לא רק בעירו צנעא, אלא גם כאשר היו שואלים אותו ממקומות אחרים בעקיפין, ומשנים מהמצואות, שכל אחד רוצה להחזיק בדעתו, היה השואל משנה את השאלה בכדי שיפסקו הרבנים אחרת. ואכן מהרי"ץ הוקיע אותם, עד כדי לתת עליהם שמתא וחרם, וכיצא באיומים כאלה. הוא החזיק את הדת על תילה, ומי כמוהו מורה:

ולכן מורי ורבותי, כאשר היום אנחנו מתיחדים עם זכרו, צריכים לשים לב ללכת בעקבותיו, להתעמק בדבריו, ולכל היותר בבחינת אחד ממ"ח דברים שהתורה נקנית בהם המחכים את רבו, קל לומר פלוני טעה, חכם זה לא דייק, שולפים מהשרוול זה לא נכון. הוא לא היה וכו', כאילו שהוא קרוב שלו, או אחיו, כאילו שאנחנו באותו דור. **אילו היה מהרי"ץ נמצא כאן, פחד היה להתקרב אליו**, כך אמרו רבותינו לעולם אדם כאלו בעל השמועה עומד לפניו, שע"י יתיחס בכבוד. ברוך ה' שאלו הם רק מיעוט, אך ישנה קצת כאלה, וחוששני חלילה שיימשכו אחריהם בני אדם בלתי מבינים, ויתפתו לאמירות כאלה ואחרות. לאור תורתו הקדושה והטהורה אנו הולכים. ותנצב"ה אכ"י"ר:

כבוד תלמידי חכמים

דור לדור יספר

מעשה שהיה לפני 147 שנה בשנת ה'ת"ר, והובא בקובץ כת"ר
ה"ר אברהם ערוסי הלוי שראה את כל הענין במו עיניו.

מעשה בחכם אחד גדול בתורה ובעל מעשה בשם מוה"ר שלום בכמהו"ר דוד אלקאפח נע"ג. מעיר צנעא נסע לגור באשר ימצא, ובהגיעו לעיר מחיית התישב שם. נשא אשה ונולדו לו שני בנים, שם האחד יחיא והשני יוסף. ה' יתברך חננו בעושר גדול מאד, כהן שם כריש מתיבתא וריש טבחה והיה מוכיח את העם ומלמדם לקבוע עתים לתורה ולהשכים ולהעריב לתפילה. בעל קומה היה ותואר פנים וצורה, כך שאימתו היתה מוטלת על הבריות והכל היו יראים מפניו. וכן שימש כשופט ודיין, מקדש ומגרש, ולא יעצרנו גדר, וכל רז לא אניס ליה.

בעיר זו היה רב אחד ושמו מוה"ר חיים יחיא אלצ'וראני, שהיה חריף ובקי במקרא, במשנה ובהלכה. ועל אף היותו ראי בשנים התנשא לבו באמרו אני אהיה ריש מתיבתא. ונשא ראש להקל בכבוד הרב ז"ל. ולא שת לבו שאין ראוי לעשות כן ואפילו אם שניהם תלמידי חכמים שווים, אסור להקל בכבוד חבירו, שמא אחד מהם גדול יותר מחבירו, ושמא זה בקי בשמעתא וזה בקי באגדתא, או שמא זה תנא זה דרשן, או שמא זה גמרון זה מקובל, שמא יוכה בגחלתו של-חבירו, [כמאמר התנא: "והוי זהיר בגחלתן שלא תכוה, שנשיכתן נשיכת נחש ועקיפתן עקיפת עקרב וכל דבריהם נכחלי אש" (אבות ד' ט"ו)]. וכן למדנו מתנורו של-עכנאי (בבא מציעא דף נ"ט:)] וכן צוה ר' אליעזר לתלמידיו "הזהרו בכבוד חבריכם" (ברכות דף כ"ח:)] וכו'. וק"ו אם הוא גדול ממנו בשנים והוא זקן, שאפילו הקב"ה בעצמו נוהג כבוד בזקנים [דכתיב: "ונגד זקניו כבוד" (ישעיה כ"ד, כ"ג)]. ומקלות דעתו ושכלו נשאו ופבו להע"ז פניו.

והנה יעבד אחת ביום שבת קודש בעת קריאת התורה בבית הכנסת. אירע, והמתרגם טעה בדבר שאין מחזירין אותו. התחיל ויכוח סוער.

מרי חיים אלצ'וראני: "תחזור"

הרב ז"ל: "לא צריך, שאין מדקדקים על התרגום"

מרי חיים אלצ'וראני: "מי שמך לאיש שר ושופט עלינו, האחד בא לגור וישפוט שפוט"

הרב ז"ל: "בבקשה אל תע"ז פניך פן תענש" למחרת, ביום ראשון הלך ר' חיים אלצ'וראני למושל העיר, נתן לו שוחד והלשין על הרב ז"ל. המושל פקד על משרתיו לאסרו מהבקר עד הערב, וחייבו לשלם קנס כספי. בהגיע הערב הוציאוהו מהמאסר. והרב ז"ל כמחריש.

לאחר כחודש ימים, בעוד הרב ז"ל זוכר את כל אשר עשה לו ר' חיים אלצ'וראני. עבר דרך שער חנותו של ר' חיים אלצ'וראני, שהיה נפח ולוטש ברזל במקצועו. וברכו "שלום עליכם רבי ומורי",

נתן בו עיניו והלך לו. הוציא ר' חיים אלצ'וראני את המחרישה מתוך האש לתקנה, ונתזה חתיכה ממנה והיא להבת אש ונתקעה בגובה רגלו, ובצערו צעק: "וי, וי, מר המות" באותה שעה נשאוהו השומעים אל ביתו במיטה ונפל למשכב, ר' חיים לא נח ולא שקט, לא יכל לישון לא כשהאיר היום ולא כשהחשיך הלילה. בבקר יאמר מי יתן ערבו ובערב יאמר מי יתן בקר, בכליון עינים ודאבון נפש. רופאים רבים חפשו לו מזון, אך ללא הועיל כך שכב חולה תשעה חדשים ולא עלתה ארוכה ותעלה למכתו. באו אליו אנשים והכוהו בדברים: "אל תחשוב בלבך שתעלה לך תרופה למכתך, מפני שאתה העזת פניך כלפי הרב, וכ"ש שחטאת נגדו, אסרת אותו בבית הסוהר וקנסת אותו. עתה אם תסיר גבהות לבך ותשפיל את עצמך לפניו ותבקש ממנו מחילה, יתכן ותעלה ארוכה ומרפא למכתך. אך אם לאו, דע לך כי מות תמות".

ר' חיים הבין שאכן נכוחים דבריהם ובקש מהם שיקראו לרב ז"ל ע"מ שיכול לבקש ממנו מחילה, ובקשם שיעזרו לו ויפצירו ברב למחול לו. וכך היה. כשהגיע הרב ז"ל התחנן ר' חיים בפניו וביקש ממנו מחילה, נשק ברכיו ולחך עפר רגליו ואמר: "חטאתי לה' אלדי ואתורתו הקדושה, ולך אדוני מורי ורבי נר ישראל פטיש החזק עמוד הימיני. ועתה שא נא חטאתי ומחול לי, ודי לי תשעה חדשים שעברו שקיבלתי יסורים קשים ועזים ומרים ותדד שינה מעיני".

אמר לו הרב: שמע עצה וקבל מוסר, שאסור לאדם להקל בכבוד בעל תורה ואפילו עודנו רך בשנים, צורבא מרבנן הוא. וה' תבע יקר תורתו ויקר תלמידי חכמים. ולמדנו זאת מירבעם, שהושיט ידו לתפוש את עדו הנביא ויבשה ידו, ושעבד עבודה זרה לא יבשה ידו, כ"ש וק"ו חכם, לפי שחכם עדיף מנביא, שלא חרבה ירושלים אלא על שביזו בה תלמידי חכמים, כמו שנאמר: "והיו מלעיבים במלאכי אלהים" (דברי הימים ב' ל"ו, ט"ז). ואין לכך מרפא שנאמר: "**כל המבזה לתלמידי חכמים אין לו רפואה למכתו**" (שבת דף קט"ז:)] ועתה חזק ואמץ ויהי אלד"ם עמך ותתרפא מיד. שהרי נאמר "ארפא משובתם אוהבם נדבה כי שב אפי ממנו" (הושע י"ד, ה'). ועכשיו אמור ג' פעמים את הפסוק "יחיינו מיומיים ביום השלישי יקימנו ונחיה לפניו" (שם ו' ב'). רפאני ה' וארפא הושעני ואושעה כי תהלתי אתה (ירמיה י"ז, ד').

לאחר שעה נרדם ר' חיים ושקע בשינה עמוקה, ותעל ארוכה למכתו ביום "**השלישי**" כדברי הרב ז"ל. (מתוך הספר **נפלאות מתורתך** אשר עודנו בכתובים באדיבות ר' ישעיהו שלמה אכלופי ה"ו)

אופן העיטוף הנכון בטלית גדול

שאלה: בעניין אופן עיטוף הטלית של-מצוה, רוב קהילות ישראל בזמנינו נוהגים אחר שמשליכים הטלית על כל גופם, להגביה ולקפל צדדי רוחב הטלית שמכאן ומכאן על כתפיהם באופן שנשארת הטלית מופשלת על גופו מאחוריו ומלפניו בלבד. מאידך מסורת העיטוף המקובלת אצלנו בכל קהילות תימן שהטלית נופלת גם על הצדדים. וכשהטלית גדולה לאחר שעוטף בה הראש והכתפיים עד סוף הגב או כמחציתו מגביה בידיו כנפות הטלית וציציותיהם ומשלשם לפניו. ורבים מבני קהילותינו חפצים לידע מהו הדרך המובחר, והאם יש קפידיא בזה או שיכולים לנהוג כשאר קהילות:

תשובה: כבר הארכנו הרבה בכל עניין זה בספרנו "עטיפת ציצית כהלכתה", ושם הוכחנו בראיות ברורות שהעיטוף שלנו הוא העטוף האמיתי והמובחר הן לפי קו הדין של-הלכות ציצית, והן מצד עצם צורת עטיפה זו המביא לידי הכנעה יתירה ויראת שמים בתפילה לפני אבינו שבשמים, שזוהו עיקר ותכלית טעם העיטוף בטלית בתפילה כיעושייב.

ובכלל דברינו הבאנו שם באות ליג דברי בעלי התוס' על התורה בשמות י"ד, כ"ט שכתבו וז"ל, והמים להם חמה וכו' שבא גבריאל והיה מכריז ואומר וכו' למים שלאחריהם, הזהירו בישראל שעתידים להתעטף בציצית מאחריהם. ולפי המדרש הזה צריך להשליך הציצית לאחוריו. ונראה דאין צריך דהמדרש בשעת העטיפה שבאותה שעה כל הטלית וכל הציצית מאחוריהם ע"כ ושכן כתב בשו"ת רדב"ז ובשם רמ"ה וכו' שהם מוכיחים כמסורת העטיפה שלנו יעושיי.

ואין לדחות שהם לא דיברו אלא שאין צריך להשליך כל הדי' כנפות, אבל שתי כנפות ע"פ גם לשיטתם צריך להשליך לאחוריו בכל הזמן שהוא מעוטף בטלית, ולא רק בשעת העטיפה, דא"כ מי הכריחם לפרש לשון המדרש להתעטף בציצית מאחוריהם, דר"ל כל הארבעה ולא שתיים בלבד. וכמו שהדרך להתעטף שלא בזמן התפלה וכדלקמן, עד שהוצרכו לידחק להעמיד המדרש אשעת עטיפה בלבד. הלא תראה דכל רבוותא שהם האור זרוע, ראבי"ה, רמ"א וט"ז ועוד שחלקו על בעלי התוספות, לא עלתה על דעתם ללמוד מדרש זה אלא על השתיים בלבד כמפורש בדבריהם שם. וכן הבין בפשיטות המג"א בהגהותיו זית רענן שם על הילקוט שמעוני עד כדי שהוקשה לו למה צריך עוד זכות המילה להגין ממים שלפניהם וכמובא בספרנו שם בהערה נ"ה:

וממקומו הוא מוכרע מלשון בעלי התוספות עצמם שהענקנו למעלה, דברישא נקטו סתם להשליך "הציצית", ורק בסיפא כשדחו ה"אריה דהמדרש בשעת העטיפה מחוץ במחוג שבאותה שעה "כל" הטלית "וכל" הציצית מאחוריהם, ועד"ז הוא לשון הרדב"ז בשם רמ"ה שם, דזה מוכיח בהדיא דגם למאי דסלקא אדעתייהו ללמוד מהמדרש אינו על כל הדי' ציציות אלא על השתיים בלבד, ואהא קאמרי דאף שתיים אין צריך. וזה ברור. ודברי הרח"ף בשו"ת לב חיים ח"ב סי' קס"ח תמוהים לענ"ד ואכמ"ל:

וטעם שהעתיק הש"ת בסי' ח' סק"ח בזה"ל, יש נוהגים לשום צד ימין על כתף אומרים שיהיו מסובבין [פי' לגמרי גם מלפניו. וזה כעין סברת הש"ה שהבאנו שם בהע' נ"ח. משב"ר] (מג"א). והטעם כדי לתקן היצה"ר וכו' (הלק"ט בשם רס"ג) עכ"ל. ומשמע כל זמן התפלה. וכן נראה לפמ"ש במאמרינו סוף אות כ"ט. אף כי לא נשמע בינינו היום מי שנוהג כן. אפשר שבזמנו ומקומו (ע"ית צנעא) היו יחידים שנהגו כן מחדש על פי רס"ג והאר"י ז"ל וכדלקמן ד"ה וכן. ועכ"פ זה ג"כ כסגנון עטיפתינו ובתוספת מעט. ועד"ז נהגו יחידים להתעטף כן בשעת הברכה כדי הילוך די' אמות, דודאי לא עשו כן אלא כפי שראו בבאר היטב סי' ח' סק"ג ובשאר אחרונים על פי האר"י שמשם התחילה הנהגה זו, גם בענין תביט ותראה מה שהעתיק בש"ת שם סמוך לזה בסק"ט בשם כמה אחרונים לומר בנוסח הברכה תיבת בציצית בשוא, דלא כהב"ח. ודבריו בהיפך מגירסת כל סדורי תימן שניקדו הבית בפתח כמ"ש מהר"ץ בעץ חיים, וגם בקהילות השאמי רבים גורסים כן עד זמנינו (וע"ע לאאמ"ר שליט"א בשו"ת עולת יצחק ח"ב סי' י"א ד"ה ידיד):

וכן יש אומרים שכן נהגו קצת באיזה מקומות רחוקים בתימן להתעטף בתפלה כאופן שכתב הש"ת הנ"ל. ואיני יודע אם מנהגם זה קדום הוא אצלם וכדעת רס"ג שגם הוא ממארי דאתרין. כי נראה יותר שהם החלו לנהוג כן ע"פ מה שראו בספרי האחרונים והמקובלים בשם האר"י שכן להתעטף כן (כל התפלה לתחלה, כמו שהוכחנו במאמרינו באות כ'), וכדרכם בהרבה עניינים כיו"ב. בפרט שגם בדרך רבים מתעטפים כן או בקרוב לזה, ונשארו כן גם בתפלה. אבל הם לא ראו דברי רבינו האי גאון רמ"ה ודעמייהו הסוברים שאין להתעטף כן בתפלה משום שנראה כקלות ראש שזו היא שיטת קדמונינו:

<<<

דברים לזכרו של ידידנו ר' שאול חודייפי ז"ל

שנלב"ע בערב שביעי של פסח ה'תשס"ז

המונו קנה לעצמו שם עולם לנצח, בהוצאת סדרת ספרים תורה קדומה לאור, חומשים מדוייקים שלא נדפסו כמותם בעבר, על פי מסורת אבותינו הנאמנה, בלא ערובים ובלבולים. המונו יום הוצאתם לאור, והשקיע אונן והונו בזה לשם שמים לזכות את הרבים. לא חס על כספו לתקן השגיאות שנמצאו, ממהדורא למהדורא, בהתיעצות עם תלמידי חכמים. ויתר על תרומה כספית גדולה, כדי לא לפרסם בספר דבר בלתי הגון. והצניעות שהיתה בו כשאל המלך, עמדה לו, והספרים נתקבלו במשכנות ישראל בהערכה וחיבה.

חברי הנהלת פעולת צדיק משתתפים בצער בני - ביתו הי"ו,
ומוסרים תנחומים למשפחה הנכבדה.

מימין: הרה"ג יואב פנחס הלוי שליט"א ור' שאול חודייפי ז"ל

קינה על מות לאח

מאת הרה"ג יואב פנחס הלוי שליט"א עורך ומגיה תאג "תורה קדומה"
מאד רגזה ארץ, והמו כל מעיים. שמש וירח קדרו, ויכבו כוכבי שמים. דמעוה מסלע וזלו, ואבנים מקיר זעקו, על פטירת אחינו-בשרינו שאול בן שלום חודייפי שנקטף בדמי ימיו. עוד בשכבו על מטת חליו נשאו רבים תפילות להחלמתו, אך לא ידענו שכבר נגזרה הגזירה ביום דין הנורא, ועוד מעט יכבה נר חייו ביום זעם ועברה. אוי נא לנו כי חטאנו, ואדם יקר איבדנו. על זאת ספדי והילילי עדת תימן והשבתי תוף ומחול, כי נכרת בשר מבשרנו ונטמן עתה בחול. כמו רע ואח אותו ראיתי, והיום כאבל אם קודר שחותי. צר לי עליך אחי שאול נעמת לי מאד, איך נשברת ככד על מבעו וכגלגל הנרוץ אל הבור בעיצומה של מלאכת הקודש. אוי מי יתן לי תמורתך מי יתן לי חליפתך, זכור אזכור ותשוח עלי נפשי, איך היה יושב על מלאכת התאג ברוב כשרון וביד אומנת עד השעה אחת או שתיים אחר חצות עד כלות כוחותיו, עד שהיו עיניו נעצמות על המחשב, והכל לשם שמים ומחשבה טהורה, כדי שתהא מלאכת ה' זכה וברה, נאה ומפוארה, לזכות את עדת-תימן המעטירה. לא חס על כוחו, לא חס על זמנו, ולא חס על ממונו. זוכרני היאך אמר לי פעם "אם לא זכיתי לישב באהלה של תורה, לפחות יהא עמלי ויגיעי בספר התורה הזה לנחת רוח לפני המקום". בשיחותינו, תמיד דיבר בשבח בני התורה, ותמיד התחשב בהם והקל עליהם בעלות הספרים. היה מקביל כל אדם בסבר פנים יפות, אם ברחוב ואם בביתו. מלחמו נתן לדל, וקיים מצות הכנסת אורחים בעין טובה ובהידור רב. את אביו ואמו אהב כנפשו, וזוכרני שכל פעם שהיה אביו או אמו שיבלח"ם מצלצלים אליו לדבר מסויים, מיד היה עוזב את כל הדפים והעבודה ונוסע אליהם. את בניו ובנותיו חונן והדריך בדרך ישראל סבא, והכל מתוך חיוך ונועם שיח.

לכן חגרי לך שק "תורה קדומה", והתפלשי באפר, אבל יחיד עשי לך ומספד תמורדים, כי פתאום בא השוד עלינו, ולא נותר לנו אלא לישא לבבנו אל כפים אל אל בשמים ולומר, חנון ברוב רחמיו יכפר על עונוי, ומעשיו הטובים יהיו לנגד עיניו, זכרון טוב יהיה לו לפני יוצרו, להנחיל חיל צורו ולהגיה אורו. שערי שמים יהיו לו נפתחים, ובגן עדן ינוח ויעמוד, כן יאמר בעל החמים.

תנצב"ה

שמות הזוכים בהכתרת חתני שלחן ערוך המקוצר

פסח תשס"ז

ישיבות גדולות - חתן א' - הבה"ח **יונתן אביטל** הי"ו. ישיבת "שארית יוסף". חתן ב' - הבה"ח **אמיר נגר** הי"ו. ישיבת "שארית יוסף".

ישיבות קטנות - חתן א' - הבה"ח **יונתן צנעני (אלשיך)** הלוי הי"ו. ישיבת "משך חכמה". חתן ב' - הבה"ח **יונתן לוי** הי"ו. ישיבת "תפארת מרדכי".

בני התורה הללו ועוד רבים נוספים, הם דור העתיד שלנו, עמוד האור ההולך לפני המחנה.

מבחן בקיאות על ספר שלחן ערוך המקוצר מחזור ה- 20

על חלק ד' יורה דעה

תכנית המבחנים:

שלב א' על סימן קכ"ד (בספרים פתוחים), **שלב ב'** סימנים קכ"ה - קכ"ט, **שלב ג'** סימנים קל - קל"א, **שלב ד'** סימנים קל"ב - קל"ה. שליחת תשובות לכתובת: משפחת צדוק האדמו"ר מקוצק 13 בני ברק פקס: 03-6748868 למידע נוסף נא חייג **1599-500-404** שלוחה מספר 3.

בחנות המפעל "ישא ברכה" בירושלים

כנס חוהמ"פ - בראשל"צ

מודעה רבה לאורייתא

הננו להודיע לכל המעוניינים כי מתקיים בעז"ה בכל יום שלישי בשעות הערב בעיר ראש העין בבית המדרש נחלת ישורון ברח' הנביאים שיעור מיוחד ויסודי בספר "שלחן ערוך המקוצר", הכולל ביאורי הלכות, מנהגים, שאלות ותשובות וכו', ע"י הרה"ג **משה רצאבי** שליט"א בנו של מ"ור הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א. השיעור מתקיים באוירה מיוחדת ונעימה. **לפרטים: 052-7673424** (ליאור)

תיקון קוראים וסופרים "יכין ובוועז"

התיקון ערוך עפ"י מסורת תימן, שכל עמ' מוצג כמות שהוא בספרי תימן כשהפס' מקביל שורה מול שורה מיקל על הקורא להכין ביתר קלות את הקריאה. המחיר 90 ש"ח, הכל בכרך אחד.

להזמנה חייג: 050-4150888

הודעה משמחת לבני הישיבות

מתארגנת א"ה שבת מיוחדת באוירה ישיבתית עם מורינו הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א בבין הזמנים מנחם אב. מספר המקומות מוגבל. **פרטים בטלפון: 03-5791033** בברכת "קויו ה' יחליפו כח"

איברא דאין צורך בכל זה, דשפיר י"ל דלא העתיק השת"י דברי האחרונים הנ"ל אלא מפני שגם בקהילותינו נהוג ומקובל אצל רבים צורת עיטוף זה בלכתם בדרך עכ"פ, ועל דרך שכתבנו בספרנו שם בסוף פרק ד'. ואין לתמוה אידך לא זכר השת"י בספרו בהדיא המנהג שלנו שאינם מדקדקים בתפלה שיהיו ב' יציאות לאחוריו (וכן עיינו לו שם עוד בס"ק כ"ה ובספרנו שם סוף אות ל"ה), כי כן הוא דרך השת"י בכל חיבורו להתעלם מהמנהג כשאינו מוצא שיטה מפורשת בפוסקים שהיו לפניו שכתבו כמנהגינו כידוע לכל באי שערינו (והוכחה לכך תמצא גם במה שכתבנו בנה צדיק על שו"ת פעולת צדיק ח"ב סי' ע"ו הערה י'). ומצורף לזה דגם בעיטוף שלנו אפשר לקיים שתיים לאחוריו וכמו שכתבנו בספרנו שם. **סוף דבר לא יבואו דברי השת"י הסתומים ויכחישו המנהג המפורסם שאנו יודעים ומכירים אותו במוחש הנהוג בכל ארצות תימן הגדולות והמפורסמות שהם העיקר לילך אחריהם שמגביהים אחורי הטלית לפניהם, שגודל פשיטתו מוכיח שהוא הולך ומשתלשל בידם מימות קדמונים. ובמקום אחר הארכתו עוד בזה, אבל אין כאן מקומו, ועוד חזון למועד בעז"ה יית:**

מסקנא

העיטוף הנהוג והמקובל בקהילותינו, הוא העיטוף העיקרי והמובחר מן הדין לכולי עלמא, כי בכל רגע שהוא מעוטף הרי הוא מקיים בזה מצוה עשה דציצית, מלבד שהוא גם מביא לידי הכנעה יתירה ויראת שמים יותר מכל עיטוף אחר. ויש ראיות ניצחות לעיקר סיגנון עטיפתו מהש"ס והראשונים, ושכן התעטפו הקדמונים בכל קהילות ישראל. ומאן דבעי למיהוי חסידא ליקיים מילי דאבות:

תשובת הרה"ג **משה רצאבי** שליט"א מח"ס עטיפת ציצית כהלכתה ועוד

כנס בני ישיבות

מימין: הרה"ג אבירן יצחק הלוי, מ"ר, הרה"ג יחיאל קלזאן שליט"א

למעלה מ- 50 בחורים התאספו בב"מ"ד חניכי הישיבות פעולת צדיק למבחן בספר החשוב "שלחן ערוך המקוצר" שלב הגמר מחזור י"ט בה"ל פסח באיסרו חג של חג הפסח תשס"ז. הבחורים גילו בקיאות והבנה בה"ל החג, והתפתחו דיונים סוערים בהבנת השאלות. לאחר תפילת המנחה ענה מו"ר שליט"א לשאלות מפי הבחורים היקרים. אחר תפילת ערבית נשאו דברים הרבנים הגאונים הרה"ג **אבינועם שמואל יב** שליט"א מג"ש ומו"צ, מסר שיעור בהלכות ספירת העומר ובאגדה. הרה"ג **יחיאל קלזאן** שליט"א ראש כולל בברכפלד מסר שיחת חיזוק, והרה"ג **אבירן יצחק הלוי** שליט"א דיבר בשבחו של מורינו ורבינו שליט"א אשר זכה וזיכה בספריו החשובים לכלל עמ"י ולעדה בפרט. במהלך הערב קיבלו הנציגים פרסים על השתדלותם להביא בחורים נוספים. לקראת סיום הערב נשא דברים נציג הבחורים הבה"ח **עזריהו בשארי** שיחי' לאו"ט מח"ס עזרך מקדש שהפליג בשבח לומדי התורה ועמליה אשר זוכים ומזכים לדור כולו. אחר מכן הוכתרו החתנים, וחולקו מלגות למצטיינים. ומפאת ריבוי המצטיינים הוסיפו ועדת הבחורים בחורים נוספים לקבלת המלגות, כמו"כ קבלו כל הבחורים שי מספרי המכון, וחולקו תלושים לקניית ספרי המכון למשתתפים בשלב ב' וג'. עמלי התורה יצאו מהכנס באוירה נפלאה ומרוממת תוך הרגשת מעלת לומדי התורה, כמו"כ השתתפו הורים רבים אשר רוו נחת מבניהם שהצליחו וקיבלו פרסים ומלגות. אשרי עין ראתה כל אלה...

קריאת קודש אודות שירי עגבים רח"ל בחתונות

הלא למשמע אוזן דאבה נפשנו, חרדה ופלצות אחזתנו, בראותנו שבזמן האחרון בעוה"ר, הולך ופווה הנגע של שירי עגבים, המכילים דברים מאוסים ובטלים, בחתונות ובשאר שמחות, **במסווה מזויף של שירה תימנית**, אשר ההיפך הוא הנכון. כי שירת יהודי תימן כולה קדש קדשים. וכבר ידוע ומפורסם חומר איסור אמירתם ושמיעתם של דברי ניבול פה, בש"ס ובפוסקים (ועי' מה שכתבתי בס"ד בש"ע המקוצר ח"ו סימן ר"ד העי' ע"ח). וכתב, ולא יראה בך וגוי'. ולא יועיל ולא יציל מה שהם מצטדקים, כי כיום רובם לא מבינים את משמעות המילים, לפי שהם בלשון ערבית. שהרי כבר הזהירו רבוותא, וכמובא באחרונים או"ח סי' תק"ס, אפילו לתינוק (שאינו מבין כלום) לא לזמר שירים כאלה, כי זה מוליד בו טבע רע יעו"ש בשער הציון אות כ"ה ובכף החיים ס"ק כ"ט. ומי יודע עד היכן הדברים מגיעים, כיצד השפיעה שירה קלוקלת זו על נפשות שומעיה. כי כשם שרעל הוא רעל, ומזיק גם למי שלא יודע כי מה שנכנס לגופו הוא רעל, כך שירים כאלה משחיתים את הנפש הקדושה ואת הנשמה הטהורה. קל וחומר, כי זה ששר בעצמו, מסתמא יודע מאי קאמר. ובודאי נמצאים בדרך כלל בין הציבור גם כאלה שמבינים את פירוש המילים. אלא שאינם חושבים ומתבוננים, לא מרגישים ולא חלים.

מאד חרד לבבנו גם וחלה, שאף בארזים נפלה שלהבת גדולה. כי גם בשמחות נישואין של בני תורה ורבנים יראים ושלמים נשמעים שירים טמאים ורעים אלה, ובפרהסיא, וכולם רוקדים ללא שום עוררים. וכי כל כך קהו החושים, והלבבות אטומים ח"ו? עד כדי כך נצטננה יראת ה' בקרבנו? אוי נא לנו כי חטאנו. אין אפילו בושה להשמיע ולשמוע שירים זולים כגון "יא הזל"י". או "חביב זכריה" שכלל וכלל אינו חביב. אלא המשוררו חייב. תרבות אנשים חטאים (במדבר ל"ב, י"ד), מתרגמין תלמידי גובריא חייביא. והיאך אין מכסה את פניהם כלימה, בשיר הגרוע "ת'נתין בנאת". כי כן שמעתי מבקיאים, כי אלו הם שירי חשק ועגבים. ולא הם בלבד, אלא כל כי האי גוונא, אשר כל יודעיהם ושומעיהם אזניהם תצלינה.

הלכך קול קורא מבית ה', לעמוד על המשמר. ועל בעלי השמחה שהדבר נעשה על חשבונם, להתנות זאת מראש עם הזמרים בתנאי כפול ומוכפל, שחלילה להם לשיר שירים תימניים, זולת **אותם הכתובים בדיואן בלבד**, שהם טהורים ונקיים, מיסודו של מהר"ש שבזי זיע"א, ויתר המשוררים קדישי עליונין, ולא לערבב שום הבלים ומחרוזות בזויות. ובני הזוג הנכנסים לחופה, שנפשם ודאי חושקת לבנות ביתם החדש על אדני הקדושה והטהרה, ימנו מישהו ממכריהם, המבין בענייני הצניעות והשירה, להטות אזניו, ולפקוח עיניו, לבלתי היות שם מכת ערו"ב של שירים פסולים. וכל איש מהקוראים והנוכחים, אשר יראת ה' מפעמת בקרבם, מי שיש בידם למחות, ימחו, ויבקשו להפסיק זאת תכף ומיד, בדרכי נועם, כי היכי דליקבלו מינייהו. ומי שרואים שאין דבריהם נשמעים ח"ו, אזי אין להם ברירה אלא לצאת חוצה. (הן ילדים וצעירים, והן זקנים וישישים. הן אנשים והן נשים.) סורו נא מעל אהלי וגוי', שלא יטמאו אזניהם וליבם, ראשם ורובם. ואין זו שמחה של מצוה, אלא נאצה לפני השי"ת. והוא רחום יכפר, וכעסו עמנו יפר.

ויהי רצון מלפני המקום ברוך הוא שהדברים יתפרסמו, ויכנסו ללבבות. ובני תורה והרבנים והיראים די בכל אתר ואתר יתעוררו ויעוררו איש את רעהו, ולצאן מרעיתם, לגדור פירצה זו. חזקו ונתחזקה בעד עמנו. ובזכות זה יצילנו המקום ב"ה מכף כל אויבינו הקמים עלינו. וישיב שכינתו לתוכנו. ונזכה בקרוב לשמוע קול רנה ותודה שירה וזמרה, בחצרות בית אלדינו, שיבנה במהרה בימינו אכי"ר:

הכותב וחותם בלב נשבר ומצפה לישועת ה'

הצב"י יצחק בכמהר"נ רצאבי יצ"ו